

Milly
Johnson

Kirsikoita
ja joulun
taikaa

BAZAR

Kirsikoita ja joulun taikaa

Milly
Johnson

Kirsikoita
ja joulun
taikaa

Suomentanut Ullamarja Kankaanranta

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Ullamarja Kankaanranta
Englanninkielinen alkuteos *I Wish It Could Be Christmas Every Day*

© Milly Johnson, 2020

Kannen suunnittelu Laura Noponen

Teoksessa on siteerattu teosta: Jane Austen: Viisasteleva sydän.

Suom. Kristiina Kivivuori, WSOY 1998 (1951).

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-334-0

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Lukelle, joka pilvissä korkeissa ratsastaa hevosilla,
ulkoiluttaa koiraa, ajaa Mercedeksellä, syö perunoita
ja pihviä, näyttää säkenöivältä, iskee naisia,
tekee miesten juttujaan, saa kaikki nauramaan ja
vetää keuhkonsa täyteen taivaallista ilmaa.

23. JOULUKUUTA

*Jos ei ole joulua sydämessä,
ei se löydy kuusenkaan alta*

Bridge Winterman syytti säästä miestänsä, ketäs muutakaan. He olivat jo niin rutinoituneita riitelemään, että mies oli ykkössyntipukki missä tahansa vastoinkäymisessä, ja Bridge tiesi toimitavansa samaa koiranvirkaa miehensä elämässä. Bridge vetäisi keuhkot täyteen ilmaa, mikä sai hänet ajattelemaan hiukan järkevämmin ja myöntämään, ettei syypää ehkä sittenkään ollut Luke vaan säätiedottajatörpöt, jotka eivät olleet osanneet ennustaa koko valtakuntaan vyöryvää ydintalvea. Kuinka se oli mahdollista nykyaikana, kun käytössä olivat kaikki maailman teknologiset vempheet? Toisaalta vuonna 1987, kaksi vuotta ennen hänen syntymäänsä, eräs erityisen kuuluisa meteorologi oli vakuuttanut kansalle, että huhut Britanniaa lähestyvistä hirmumyrskystä olivat täyttä hölynpölyä. Muutaman tunnin kuluttua pahin myrsky kolmeen vuosisataan oli moukaroinut maan eteläistä puolisko ja melkein pyyhkinyt sen kartalta, joten oli sitä osattu ennenkin.

Bridge karkotti Luken ja surullisenkuuluisan säätiedottajan mielestään ja keskittyi ajamiseen. Tuulilasin takana näkyi pelkkää valkoista, ja kohti tuiskuavilla lumihiiutaleilla alkoi olla hypnoottinen vaikutus. Pysähtyminen ei kannattanut, koska määränpäähän oli enää kahdeksan kilometriä.

Hän oli ehdottanut tapaamispaikaksi erästä maalaiskartanoa, joka oli riittävän lähellä valtatieä mutta silti hiukan syrjässä. Hän

ei ollut varma, oliko ehdottanut paikkaa siksi, että se tarjosi kyllin komeat puitteet avioeron loppuun saattamiselle, vai siksi, että sinne oli hankala päästä. Joka tapauksessa joulukuun 23. päivänä Bridge olisi palaamassa kotiin Scottish Bordersista, jossa hän oli katsastanut kolmen päivän ajan myynnissä olevia huonokuntoisia kiinteistöjä, ja Luke olisi kokouksessa itärannikolla, joten juuri tuona päivänä heillä molemmilla olisi tasan yhtä pitkä matka hotelliin, ja tähdet olivat kerrankin suotuisassa asennossa heidän kiireisissä elämissään. Tapaamisen oli tarkoitus sujua nopeasti ja kestää korkeintaan viisi minuuttia, missä ajassa kumpikin ehtisi allekirjoittaa paperit ja vaihtaa ne päittäin lakimiestensä syynätäväiksi. Sitten Bridge palaisi Derbyyn, Luke ajaisi Penniinien yli kotiinsa, ja kumpikin viettäisi tykönsään rauhallisen joulun. Asialle olisi viimein pantu piste.

Toistaiseksi ”neuvottelut” sopuisasta avioerosta olivat olleet kaikkea muuta kuin sopuisat. Jo melkein viiden vuoden ajan he olivat tapelleet kuin kissa ja koira päästäkseen irti avioliitostaan. He olivat raivonneet puhelimesta, naputelleet koleita ja kiivaita syytöksiä sähköposteihin ja vaatineet toisiltaan lausuntoja, faktoja, selontekoja ja raportteja. Heillä oli sentään ollut järkeä hoitaa riitely itse ilman asianajajien apua, koska muuten kumpikin olisi mennyt vararikkoon ajat sitten. Kaiken hoitaminen henkilökohtaisesti oli kuitenkin vaatinut veronsa, ja nyt he olivat lopen uupuneita. Aiesopimus oli Luken idea. ”Bridge, sinulla on nyt Ben ja minulla Carmen, joten lopetetaan tämä ikuinen taistelu paitsi heidän myös itsemme vuoksi, jotta pääsemme vihdoinkin eteenpäin”, Luke oli meilannut. ”Pyydä asianajajaasi luonnostelevaan asiakirja, jonka mukaan haemme avioeroa yhteistuumiin, ja allekirjoita se, niin minä pyydän omaani tekemään samoin. Sitten vaihdetaan paperit. Tehdään se kasvotusten, jos se tuntuu sinusta turvallisemmalta, ettei tule enää ylimääräisiä mutkia matkaan.”

Bridge oli suostunut. Vaikka ei ollutkaan halunnut nähdä Lukea. Ja oli silti.

”Mitä hel-?” hän älähti katseen osuttua navigaattoriin, jonka mukaan matkaa olikin vielä yli kaksikymmentäviisi kilometriä. Miten ihmeessä vehje oli voinut hypätä noin paljon äskeisestä kahdeksasta kilometristä, vaikka auto oli madellut eteenpäin vaivaiset sata metriä? Bridge ei missään nimessä ajaisi kahtakymmentäviittä kilometriä tässä säässä, edes äskeinen kahdeksan ei kauheasti houkutellut. Taivas näytti siltä kuin jumala pitelisi jättimäistä pyykinpesujauhepakettia alassuin. Bridge oli kokenut kuski, mutta nyt huoli huojutti hänen itsevarmuuttaan kuin tuuli edessä häämöttävää tieviitaa.

”Hei, Siri”, Bridge sanoi puhelimelleen.

”Miten voin olla avuksi?” Siri kysyi.

”Missä helvetin kuusessa minä olen?”

Bridge’n yllätykseksi Siri ei vastannut: *Jumalan selän takana kahden tunnin päässä paleltumiskuolemasta, minkä pitäisi opettaa ajamaan järkevämmällä autolla*, vaan vastaus oli asiallinen ja kannustava: ”A7501-tiellä, Whitbyn lounaispuolella.”

”Missä on lähin kaupunki?”

”En onnistunut löytämään yhtään hakua vastaavaa paikkaa.”

”Missä on lähin kylä?”

”En onnistunut löytämään yhtään hakua vastaavaa paikkaa.”

Bridge murahti kärsimättömästi. ”Siri, tiedän kyllä, että olet vain eloton olento puhelimessa, mutta auttaisit nyt vähän. Missä on lähin maatila, talli, lato...”

”Lähin hakua vastaava paikka on Figgy Hollow kolmen kilometrin päässä vasemmalla.”

Nyt kuulostaa paremmalta, Bridge ajatteli. Tullessaan tuulesa huojahtelevan tienviitan kohdalle hän näki tekstin ”Figgy Hollow” sekä vasemmalle osoittavan nuolen, kuten Siri oli sanonut. Olisi järkevää mennä sinne odottamaan tämän helvetillisen myräkän loppumista silläkin uhalla, että se olisi niitä paikkoja, joissa vinksahaneet maalaiset kasvattavat ihmissusia ja menevät naimisiin serkkujensa kanssa. Ja vaikka siellä ei olisikaan hotellia

tai pubia, ainakin siellä olisi kirkko, josta voisi hakea suojaa kuin *Notre Damen kellonsoittajan* Esmeralda.

”Tee U-käännös–”

”Naama umpeen, lunttu”, Bridge tokaisi navigaattorille kääntyessään vasemmalle. Luottamus laitteeseen oli karissut täysin sen jälkeen, kun se oli näyttänyt jäljellä olevan matkan väärin. ”Minä kuuntelen nyt Siriä, joten sinä voit olla hiljaa.”

Tie oli kapea ja autio. Bridge mateli eteenpäin ja näki pian rakennuksia, jotka saivat hänet huokaisemaan helpotuksesta: pieni kirkko, muutama mökki, joiden katoilla oli paksu lumi-kerros ja – riemujen riemu – majatalo nimeltä Figgy Hollow. Mielessään Bridge matkusti ajassa kymmenen minuuttia tulevaisuuteen ja näki itsensä lämmittelemässä takkatulen ääressä brandyn poltellessa sisuksia.

Porsche sammui saman tien, kun hän oli pysähtynyt parkkipaikan kyltin viereen. Auto olisi voinut yhtä hyvin nostaa kädet voipuneesti pystyyn ja voihkaista: ”En jaksa enää, pakko hengähtää.” Porsche oli automaailman kilparatsu, kaunis katsoa ja kelpo peli tutuilla reiteillä, mutta hankaluuksien tullen siitä ei ollut mihinkään. Bridge kiskaisi jakkupuvun takin ylleen, avasi oven vaihtaen suloisen lämmön arktiseen viimaan ja asteli ripeästi majatalon ovelle. Kiinni. Niinpä tietenkin, hän manasi itseksensä ja huomasi ikkunassa pahvinpalan ja siinä tekstin: ”Avoinna vain ennakkovarauksen tehneille. Joulupäivä varattu täyteen.” Bridge ei aikonut odottaa kahta päivää, että joku tulisi avaamaan paikan.

Hän kurkisti ikkunasta, näkisikö vaikka siivoojan imuroimassa tai baarimikon pyyhkimässä pöytiä, mutta sisällä ei näkynyt ketään. Hän koputti lasiin yrittäen kutsua jonkun paikalle majatalon uumenista, esimerkiksi sisätiloissa salaa tupakoivan viinikellarin hoitajan, mutta turhaan. Ketään ei tullut. Bridge takoi ovea nyrkillään. Ketään ei näkynyt vielääkään. Bridge kietoi takkia tiukemmin ympärilleen ja käveli, tai pikemminkin liukasteli,

nurkan taakse ei-niin-lumenkestävissä Jimmy Choon saappaisaan ja melkein kompastui lumen peittämän kellarin huolto-luukun pyöreään rautavetimeen. Hän kumartui kiskaisemaan luukkuu, mutta se oli lukossa. Vastapäätä majataloa oli halkovaja, mutta rakennuksen perällä näkyi rautaristikolla turvattu ovi ja sen oikealla puolella pitkä, kapea ikkuna. Hän koputti ikkunaa niin kovaa kuin uskalsi toivoen, että rakennuksen takaosassa olisi joku, vaikka sisimmässään hän tiesi, että koputtelu oli yhtä tyhjään kanssa – paikka paitsi näytti, myös tuntui autiolta.

No, kirkkoon pääsi aina, Bridge ajatteli. Hän käveli parkki-paikan poikki kapealle tielle ja liukasteli syvän, kapean joenpahasen ylittävällä pikkusillalla vailla tietoaakaan Jayne Torvillin sulokkuudesta. Hän tempoi kirkon kaariovia ja ruostunutta ovirengasta ja jatkoi taas oven paukuttamista, mutta jälleen turhaan. Seuraavaksi matka jatkui kohti kuuden mökin rivistöä. Bridge kurkisti ensimmäisen mökin ikkunasta, mutta lasi oli likainen ja sisällä oli pimeää. Oven takominen tuotti saman tuloksen kuin aiemmat kolkutukset edellisen varttitunnin aikana. Bridge toisti saman viiden seuraavan mökin ovella. Ei mitään. Luultavasti mökkejä käytettiin vain kesäisin, ja ne olisivat tyhjillään lomakauden alkuun saakka. Hän palasi parhaaseen – no, ainoaan – vaihtoehtoonsa, majataloon. Jos hän ei löytäisi avointa reittiä sisään, hänen pitäisi järjestää se itse, seuraamusten uhallakin. Parempi joutua syytteen murrosta kuin löytyä kuoliaaksi jäätyneenä ratin takaa, hän järkeili.

Teinivuosien rötöstelyvaiheen ansiosta Bridge tiesi, miten lukon sai auki ruuvimeisselillä, ja hänen autossaan kulki aina mukana työkalupakki. Hänen sekasortoinen lapsuutensa oli saanut hänet hakemaan lohtua ja turvaa ajatuksesta, että hän oli valmistautunut lähestulkoon kaikkeen. Tosin sekään ei ollut saanut häntä pakkaamaan mukaan sadetakkia ja talvikumppareita, vaan ne lojuivat jämerässä nelivedossa, jota hän olisi nyt ajanut, a) ellei hän olisi halunnut näyttää Luke Palfreymanille pärjäävänsä tälle

mennen tullen mitä rahaan tuli ja b) elleivät Britannian säätiedottajat olisi ammattitaidottomia surkimuksia.

Bridge avasi takaluukun, nosti maton alta lokerosta metallisen työkalupakin ja valitsi sieltä lempimurtovälineensä, talttapäärüuvimeisselin. Jos sekään ei tepsisi, hän rikkoisi ikkunan ja menisi siitä sisään, mutta hän luotti itseensä, ja syystä. Kaikkien näiden vuosien jälkeenkin hänellä oli taito edelleen hyppysissä. Muutama hienovarainen tökkäisy ja kiertö avaimenreiässä saivat aikaan toivotun naksahduksen. Bridge tönäisi oven auki, ja ilma puhahti ulos kuin olisi huokaissut kiitollisena vapautumisestaan.

Bridge huikkasi *hei* valmiina pyytelemään anteeksi, jos oli erehtynyt ja sisällä olisi sittenkin joku, mutta kuten hän oli odottanutkin, vastassa oli vain pimeä hiljaisuus.

”Eikö pyyhkijöitä saa yhtään nopeammalle? En näe tietä ollenkaan, ja jos minä en näe, et näe sinäkään. Ei herätä kovin suurta luottamusta”, Charlie sanoi, vaihteeksi hapannaamaisena matkustajana.

”Ei, Charles, niitä ei saa yhtään nopeammalle”, Robin vastasi pitäen joka sanan välissä paljonpuhuvan, ärtyneen tauon. Sitä paitsi hän puhutteli Charlieta ”Charlesiksi” vain silloin, kun oli tuohduksissaan.

”Tarkoitin vain, että–”

”Haluatko ajaa?” Robin kivahti. ”Voin pysähtyä, niin vaihdetaan paikkaa. Tai sitten sinä ajat ja minä otan taksin, nimittäin jos sinä ajat, niin jompikumpi meistä takuulla pääsee päiviltään.” Robin hengitti syvään yrittäen rauhoittua. ”Istuisit nyt vain siinä ja jättäisit ajamisen minun huolekseni, sopiiko?” Sitten hän puuskahti ja aloitti taas. ”On sinulla otsaa, Charles Glaser! Kuinka kauan olen ollut autonkuljettajasi? Montako kertaa olen ajanut kolarin? Montako ylinopeus- tai parkkisakkoa olen saanut? En ensimmäistäkään. Joskus kyllä toivon, että tässä autossa olisi heittoistuin. Painaisi vain nappulaa, ja sinä lentäisit iloisesti Maan kiertoradalle.”

Autoon laskeutui närkästynyt hiljaisuus, ja sitten kumpikin purskahti nauruun. Elämä oli liian lyhyt ryppyotsaiseen riitelemiseen, mutta hyvänthahtoinen kinastelu oli oleellinen osa heidän

suhdettaan, oli ollut jo kolmekymmentäkaksi vuotta. *Nahistele sydämesi kyllyydestä*, kuului yksi heidän suhteensa kymmenestä käskystä. Muita olivat: *Älä kannaa kaunaa* ja *Pyri sovintoon aina kuin mahdollista*.

”Minä en tosiaan näe mitään”, Robin myönsi. ”Älytöntä.”

”Kuka olisi voinut arvata”, Charlie totesi.

”Halvatus säätiödottajien olisi pitänyt!” Robin tiuskaisi taas vimmastuneena. ”Tämä on kuin uusinta vuoden 1987 fiaskosta. Miten on mahdollista, että ihmisiä lähetetään Kuuhun, mutta säätiä ei osata ennustaa?” Hän nosti toista kättään mutta laski sen nopeasti takaisin rattiin, kun auto uhkasi lähteä luisuun.

Charlie rykäisi ennen kuin sanoi: ”Tämä ei taida olla hyvä hetki kertoa, että Skotlannissa ei ole yhtään.”

”Yhtään mitä?”

”Lunta.”

Robin puristi rattia tiukasti, kuin vain se estäisi häntä pu-toamasta maailman reunan yli. Hän toivoi sydämensä pohjasta kuulleensa väärin.

”Kai tuo oli vitsi?”

”Ei ollut.”

Charlie huomasi Robinin niskassa punaisia läiskiiä. Yleensä se tarkoitti sitä, että kumppani lähestyi romahduspistettä.

”Milloin ajattelit kertoa minulle tämän tiedonjyväsän? Sit-tenkö, kun olisimme Aviemoressa ja huomaisimme, että kaikki muut kulkevat bikineissä. Niinkö?”

”Ei minua haittaa yhtään, ettei siellä ole lunta. Ei se niin tärkeää ole.”

Robin tiesi, ettei se ollut totta. ”Sehän juuri oli kaikkein tärkeintä.”

”Mutta on sitä ennustettu. Ilmeisesti uudeksivuodeksi.”

”Koko Englantiin ’ennustettiin’ lauhaa, lumetonta joulua. Se sakkii ei osaa ennustaa märkää, vaikka seisoiisi lätäkössä. Laativat-kohan ne ennustuksiaan kekkulissa?”

Robin murahti kuin äkeä karhu, kun hänen katseensa kääntyi navigaattoriin, joka päätti kaatua juuri sillä hetkellä. ”Tämä tästä vielä puuttui!” Hän tökki laitetta vaativasti etusormellaan, puhui sille ensin näitisti ja sitten rumasti, mutta mikään ei saanut sitä enää yhteistyöhön.

”Charlie, etsi puhelimestasi kartta ja siitä lähin kaupunki, pubi, hotelli tai ihan mikä tahansa.”

Charlie yritti, mutta kartta ei osannut paikantaa heitä mihinkään. ”Aina sama juttu modernin teknologian kanssa”, hän sanoi. ”Toimii, jos toimii.”

”Tosi syvällistä, kulta, ja *erittäin* hyödyllistä.”

”Paperikartan kanssa ei eksy. Jos et olisi heittänyt tiekarttaa roskiin, tietäisimme nyt, missä olemme.”

”Se oli ikivanha. M1 oli merkitty siihen kärrytekiksi.”

”Tosi hauskaa, hah hah.”

Robin jarrutti ja tunsi, miten auto yritti saada pitävän otteen tiestä. Ei tullut kuuloonkaan, että hän ajaisi Aviemoreen asti tällä kelillä, se ei olisi turvallista.

”Hullut ja engelsmannit”, hän tokaisi.

”Se on keskipäivä. Ja koirat.”

”Häh?”

”Vain hullut koirat ja engelsmannit menevät ulos keskipäivällä. Noël Cowardia.”

”Vain hullut engelsmannit lähtevät perhanan lumituiskuun kaksi päivää ennen perhanan joulua ajamaan perhanan Skotlannin ylängöille, ja se oli Robin perhana Raymondia.” Robinin niska heloitti tulipunaisena.

”No niin, raivokohtaus ei vie meitä perille yhtään nopeammin”, Charlie yritti tynnytellä Robinin myrskyävää mieltä. ”Mikä tuolla on?” Silmät sirrillään hän yritti nähdä jotakin kauempana. ”Taitaa olla viitta.”

”Jaa Teräsmiehen vai?” Robin vastasi kuivasti.

”Tienviitta, kuten hyvin tiedät. Aja lähemmäksi.”

Charliella oli haukan katse mieheksi, joka täyttäisi puolen vuoden päästä kahdeksankymmentä.

Robin painoi varovasti kaasua, ja auto mateli eteenpäin: ”Niinpä onkin. Mitä siinä lukee?”

Charlie avasi ikkunan ja lunta tuprutti heti sisään, joten hän luki tekstin nopeasti ja sulki ikkunan.

”Figgy Hollow, kilometri, nuoli oikealle.”

”Mikä se on? Kyläkö?”

”En ole koskaan kuullut paikasta, vaikka tunnen seudun kuin omat taskuni”, Charlie vastasi.

”Turha sitä on jäädä miettimään, sinne meidän täytyy joka tapauksessa mennä.” Robin toivoi, että auto jaksaisi perille asti eikä pysähtyisi köhien ja jättäisi heitä lumimiehen armoille kuin vanhassa kauhuleffassa. ”Varmasti joku säälii meitä ja tarjoaa lämmintä keittoa. Yritä näyttää oikein vanhalta ja avuttomalta.”

”Minähän olen vanha ja avuton. Figgy Hollow, täältä tullaan!” Charlie hihkaisi ja ärsytti Robinia entisestään kuulostamalla siltä, kuin heitä odottaisi mahtava viisikkomainen seikkailu ja korikaupalla inkivääriolutta.

*

Mary Padgett yritti keskittyä ajamiseen eikä pomoonsa, joka puhui puhelimeen kuulostaen siltä kuin yrittäisi säilyttää malttinsa. Mary vilkaisi taustapeiliin. Ajaminen antoi täydellisen tekosyyän vilkaista pomoa vähän väliä, eikä Mary uskonut kyllästyvänsä näkyyn koskaan. Jack Butterly oli häntä kymmenen vuotta vanhempi, ja hänen tummiin, lyhyisiin hiuksiinsa oli ilmaantunut ripaus hopeaa ja upeiden harmaiden silmien ympärille jokunen juonne. Jack vain komistui vuosi vuodelta, kun taas Mary tuntui muuttuvan entistä näkymättömämmäksi. Mary rakasti pomoaan. Hän rakasti tätä sydämensä pohjasta, ei tyyliin ”hänen kanssaan on kiva työskennellä”, vaan tyyliin ”toivon, että hän panisi oven lukkoon, heittäisi minut kirjoituspöydälle ja tekisi kanssani

tuhmia”. Siksi Mary oli tarjoutunut kuskaamaan Jackin hotelliin maan koillisosaan, kun varsinainen kuljettaja Fred oli jäänyt sairauslomalle potemaan selkäänsä – taas kerran.

Jack oli yrittänyt jo kuukausien ajan järjestää tapaamista japanilaisen Chikafuji-leipomoyrityksen edustajan kanssa, ja sekä herra Chikafujin että Jackin kalentereissa oli ollut yhtä aikaa tilaa vain varhain jouluaattoamuna. Chikafuji oli innokas tapaamaan ja ryhtymään skonsibisnekseen Jackin kanssa, mutta koska rasvatusta ankeriaastakin olisi ollut helpompi saada ote, Jack aikoi tarttua tilaisuuteen ja tavata Chikafujin nyt, kun tämä oli pikaviisiitillä Britanniassa. Mary taas oli tarttunut tilaisuuteen päästä viettämään iltaa upeassa neljän tähden kartanohotellissa yhdessä Jack Butterlyn kanssa, mutta äskeisen keskustelun perusteella tilaisuus taisi haihtua taivaan tuuliin.

”Totta kai voin tulla Japaniin, olisiko teillä ehdottaa päivämääriä... toukokuussako? Eikö herra Chikafujilla ole aikaa ennen sitä?... Ahaa, ymmärrän, vai on hän kovin kiireinen...”

Jack lopetti puhelun niin viihaisesti, kuin yhdellä sormella tökkäämällä oli mahdollista. Helpommin se oli käynyt entisaikaan lankapuhelimella, jonka painavan kuulokkeen saattoi paiskata kiinni voimalla

”Uskomatonta!” Jack puuskahti. ”Chikafujin Brysselistä lähtevä lento on peruttu, joten hän palaakin Japaniin, eikä kalenteriin mahdu henkilökohtaisia tapaamisia ennen kuin vasta toukokuussa. Voimme yhtä hyvin kääntyä takaisin. Hah!” Iiltonaurahdus.

Mary ei ehdottanut tapaamisen hoitamista videopuhelulla. Hän oli oppinut vuosien varrella, että Jack halusi tavata mahdollisen asiakkaan kasvotusten päästäkseen tutkailemaan tämän luonnetta ja olemusta, varsinkin jos asiakas oli niinkin tärkeä kuin herra Chikafuji. Jästipäisesti Jack uskoi, ettei sellainen ollut mahdollista näytön välityksellä. Maryn mielestä Jack olisi voinut tässä tapauksessa tehdä poikkeuksen, sen verran vaikea

herra Chikafujia oli päästä tapaamaan. Hän kuitenkin piti mölyt mahassaan, jottei Jackin mieliala synkistyisi entisestään. Monet pelkäsivät Jackia. Hän oli näyttävä, pitkä, raamikas ja huoliteltu mies, joka puhui yksityiskoulun kasvatin aksentilla. Sen vuoksi monet itsetunnonaan heikommat tunsivat itsensä vähäpätöiseksi hänen seurassaan. Jack oli piinkova ja ahkera liikemies, joka uskoi tuotteeseensa ja huokui itsevarmuutta kuin kallis partavesi. Hän myös näytti aina vakavalta. Mary oli kuullut monien sanovan, että jos Jack hymyilisi, kasvot räsähtäisivät rikki kuin lasi, mutta Marystä se ei ollut totta. Hän toivoi vain, että juuri hän saisi Jackin hymyilemään. Hän ei pelännyt Jackia, koska luki tätä kuin avointa lempikirjaansa, ja tiesi siksi, että jäykän ja huolitellun ulkokuoren alla oli yksinäinen, haavoittuva, apea ja hämmentynyt mies.

Mary painoi kevyesti jarrua ja tunsu Maseratin lähtevän liirtoon, kun renkaat yrittivät säilyttää pitonsa. Muita autoja ei näkynyt, mutta Mary ei enää erottanut, missä oli tie ja missä piennar. Hän peruutti ja käänsi auton takaisin tulosuuntaan. Renkaanjäljet olivat jo melkein kadonneet lumeen. Mary yritti keskittyä ajamiseen ja olla harmittelematta menetettyä mahdollisuutta saada Jack näkemään hänessä muunkin kuin assistentin, joka kiikutti kahvia, vastasi puheluihin, piti kalenterin järjestyksessä ja hoiti vaatteet pesulaan.

Mary oli ostanut tyrmäävän punaisen mekon hotelli-illallista ajatellen. Hän oli valinnut huolella vaateen, joka korosti hänen hoikkaa varttaan, loi kontrastin pitkille vaaleille hiuksille ja toi suuret sinivihreät silmät upeasti esiin. Lisäksi hän oli ostanut punaiset mokkasaappaat, jotka pidensivät hänen 160-senttistä korttaan viemättä silti kävelykykyä. Hän oli törsännyt melkein kuukauden palkkansa yhden illan vaatteisiin. Typerää. Onneksi ostokset olivat vielä avaamattomissa pakkauksissa hintalappuineen päivineen, joten ne voisi palauttaa. Mary ei kuitenkaan olisi halunnut palauttaa niitä vaan pukea ne ylleen illalla

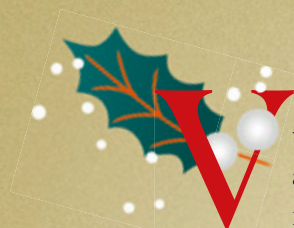
Tynehallin kartanohotellissa, jotta suomut putoaisivat Jackin silmiltä.

Tilanne oli ollut ”nyt tai ei koskaan”, mutta lopputulema näyttikin olevan ”ei koskaan”, kiitos ikiepäluotettavan herra Chikafujin ja kirokun sään järjestämän tuplatakaiskun. Kaikki olikin ollut liian hyvää ollakseen totta: ilmainen ilta prameassa hotellissa ja kokonainen vuorokausi kahdestaan Jackin kanssa. Maryn isän lempihokemia oli ollut, että jos jokin näytti liian hyvältä ollakseen totta, se ei todennäköisesti ollut totta. Isä oli taas kerran ollut oikeassa. Mary huokaisi kuuluvasti ja vilkaisi sitten nopeasti taustapeiliin tarkistaakseen, oliko Jack kuullut, mutta tämä vain penkoi salkkuaan.

Mary jatkoi tasaista ajoaan. Isä oli opettanut Maryn ja tämän sisarukset ajamaan autoa läheisen maatilan pellolla heidän ollessaan viisitoistavuotiaita. Kuusitoistavuotiaana Mary oli jo osannut vetää mutkat suoriksi ja käsitellä mitä tahansa ajoneuvoa taitavasti kuin jepari, joka ajaa huumediileriä takaa moottoritiellä väärällä kaistalla. Hän oli paljon parempi kuski kuin Fred, joka survoi polkimia kuin talloisi torakoita lyijysaappaila. Fred oli ollut jo Jackin isän autonkuljettaja ja töissä pikemminkin hyvä veli -verkoston jäsenyytensä kuin taitojensa vuoksi. Tyypillistä Reg Butterlya. Mary vilkaisi navigaattoria, joka kehotti poistumaan moottoritieltä seuraavassa liittymässä ja jatkamaan valtatietä A379 pitkin Exeteriin. Näytöllä näkyi Lounais-Englannin kartta. Tuliterillä Maserateillakin oli näköjään vikansa, Mary tuumi. Onneksi hän tiesi ajavansa kutakuinkin oikeaan suuntaan eli takaisin Etelä-Yorkshireen, ei Devoniin. Ikävä kyllä.

Noin kilometrin päästä Mary näki edessään kivivyöryn. Painava lumi oli vyöryttänyt rinteestä isompia ja pienempiä kiviä hankalaan kohtaan, jossa maantie kapeni yksikaistaiseksi. Vyörymän ohi ei päässyt millään, sen Mary näki jo pitkän matkan päästä. Kun Jack tunsu vauhdin hidastuvan, hänen huomionsa kääntyi näkyyn tuulilasin takana.

Takuuvarma joulufiiliksen tuoja

uosi on lähestymässä loppuaan, ja joulunalus-
aika tuo mukanaan Englannin kovimman lumi-
myrskyn vuosikausiin. Yorkshiren nummien
keskellä seisoo hiljainen majatalo, joka kohtalon oikusta tar-
joaa suojan kuudelle joulunviettoon matkustavalle ihmiselle
lumituiskun suljettua maantiet.

Mary on yrittänyt saada pomonsa Jackin huomion jo neljän
vuoden ajan, mutta Jack ei näe hänessä muuta kuin ahkeran
työntekijän. Pitäisikö Maryn vihdoin unohtaa Jack ja siirtyä
eteenpäin?

Bridgen ja Luken oli tarkoitus tavata vain viiden minuutin
ajan allekirjoittaakseen vihdoinkin avioeropaperit. Kaikkein
vähiten he haluavat olla jouluna saman katon alla.

Charlie ja Robin olivat matkalla Skotlantiin viettämään
ikimuistoista joulua luksushotellissa. Täyttääkö pieni mutta
kotoisa majatalo heidän odotuksensa ja toiveensa?

Milly Johnsonin *Kirsikoita ja joulun taikaa* on yhtä ihana ja
lämmin kuin takkatuli pakkaspäivänä – täydellinen lukunau-
tinto juhla-kauteen.

